

Tisztelt írótaóram!

Ahogy e levélpapír életlépi csilóva siet: ma:
gam is úgy sietek válaszolni levelére.

Először is engedje meg, hogy "noha nem van:
dekorit írő lenni," én mégis írótaóramat szióli-
tam, örvendő, hogy a Hegyőriön ilyen írótaóram
van s csak azt sagnálva, hogy semélyesen nem
ismerhetem. De nem mondok le a reményről, hogy
semélyesen is meg fogom ismerni, mivel nővér em
bírtatásnő lévén, Geóten, volt róla is közeleb.
bi miskolci időresemkor, hogy egyszer együtt
megjűrt Geótre és Keszibe, megneini, hogy
bérőönik hogyan gárdálkodnak.

Adedig is csak papíron lüldöm melegen át:
érett kívánságemet és nyugtom örömet jobb-
mat. Mert nem alhatta hi a kor és a sok iróda:
mi valmáncymunka belülem azt a fegélynyóságot,
hogy egész fiatalos heűvel szeretem azt, a hi jó
magyar alarókat igazi magyar nyelven tud sagnál-
s ön, tisztelt uram, tud.

Több írő, köztük Mihály Kálmán, ad nelem: igazat
most, hogy a "Fő. Lapok"-ból megismerte a "Salam:
bosál történeté"-t (pedig hát az nem is a legtöbbet
érő,) hogy ön csalogyan "tud". Így hajdan nagy:
hírű, most nyugalmazott sünművésznő: Lendvai=Lat-
kócsné pláne, azt mondá, nelem tegnapelőtt: "jól te:

szí, hogy bűny értte, hisz az a próza "Petőfyje". Meg-
rendelése a könyvet. Na hát a nő - őszintén szól-
va - szeretnék valószerűtlenkedni, de az ő
kegyelme még is eléggé mutatja, hogy élénk hatást
tett rá a "Salamusok". En rá "a városi barba"
zett legnagyobbat. No ha ezt nem megundtalom írt:
akkor sűrűlt uram önben öntudatlanul működik
a megund, mert ebből a rajból bonyolult volna egy szót
is kitérőlni és jobban jutalni, alyan fiabatos.

Mindezt azért írom, mert szeretném visszagöngy-
tenni abban, hogy nem akar írni lenni.

Jól eszi, ha nem akar csak írni vagy valamenny-
író lenni. De azt már nem ténne jól, ha nem írni
meg, a mi elméjét és lelét érdekli. A lelkesedéssel
(például a székely földön) nem eseeleg adtak a világnak
jó dolgot. Aki a néppel él és azt szeretni és
kínál kiadásra azt igazságtalni, bűntani, vele
imádolni, az a szeretet aly művet végezi, melyből
csak kevés fakadhat az édes nyugalom óráiban.

Nem arra van szükségem én önt, hogy írjon, ha van
üres papíra, hanem hogy írjon akkor, ha tele van
a szíve.

Maga tudja, sűrűlt uram, hogy ezt én nem ír-
hatom egyébből, mint az irodalom szeretéséből. Kisz-
nem ismerjük egymást, én nem váromthatal valamely
dologban véglegesre, sőt - neha miszkolci lakos -
Szombati L. urral sem volt alhalman sáha sem
találhoni, beszélni. Nem lehetek megvesztegetve sem
a székely, sem a liadó valamelyiké által. Ah, hogy
eseeleg miszkolci lejáról, ^{vagyis} nem járhatik ez ügybe,
mert hisz én tavaly sem leeresem az emberek jóin-
dulatát csak meggyőződésem nyílt kegyelmeivel, min-
den mellékes lépéssel nélkül. Sőt mivel én a dr. Kö-
dögh lapját említé levelemben, valószínű, hogy a politi-
kában meg sem értenél egymást, mert hisz én egy

derék borsodi ref. pap nem bírta megérteni, hogy
szeljesen független író és semmire nem vagyok felfi-
létetre hogyan lehetek aly "nagy mameluk", migén
azt nem értem, hogy én felekezetiünneli magyarok
hogy nem támogatják a mai kormányelnököt. De
hát én városi levelebbé vagyok politikus, mint
író, s mit bánom én hogyan vélekedik politikailag
valaki akkor, ha nelem gyönyört nyújt, mint író, mi-
vész vagy szónok.

Ezt emlitem itt mellékesen, mert a mai gya-
nakodó világban ha meg szeretünk és dícsérünk
valakit, rögzön mutatjuk: mi érdeklől eszi.

Feladatok igan is, hogy a szeretés is érdek.
Például néhány íróval nelem ön, sűrűlt uram,
igazi éleveset szeretett. Néhány raját olvasom
jól esett. En tartótam ezért önnek köszönettel
s mivel soll van a leemben, lapja rendelkezésére,
köszönetem volt a "képek" nál egy írni, a mely
hatást zett rám.

Tehát egy belső érdeklől zettém, valamint tehem
it, hogy a munka koronáit: folytatására vanalom.
Nem tudom, hogy Szombati ur kövölt-e önnek
levelemet? De azt láttam, hogy a levelet egy lapban
kinyomtatatták. En ugyan ezt nem tarsom helyesen,
mert magánlevelet nem a világ számára szültünk
írni, s ha gondolnánk, hogy "entre nous" írt sorok
nyomatatás alá jutnak, legalább is fiabatos abban
mondanánk el egyet mást.

De végre is a tartalma miatt nem vessem rossz néven
a kövölt. De mivel Szombati ur nem válaszolt, most
már egyenesen legyezhaz intérem az abban foglaltat;
hogy t. i. ha ön küld nelem elbeszélést a "Kisvárosi
Lapok" házára, azt igen szívesen fogadom és honorálom
s egy kisebb raját a Kisfaludy: Társaság ülésén
is elhagytam bemutatni. Tapasztalva az ön szeretetséget,

